

CENUSAREASA

A fost odata un om bogat, care si-a luat ca nevasta de-a doua o femeie rea si ingamfata, cu doua fete ce-i semanau leit.

Barbatul avea la randul lui o fiica buna ca painea calda. Mama vitrega nu putea suferi harurile acestei tinere copile, ce le faceau pe fetele ei si mai nesuferite. Fata era pusa sa roboteasca cat e ziulica de mare. Spala vase, freca podelele din camerele doamnei si domnisoarelor, dormea intr-un pod pe un brat de paie, in timp ce surorile ei se lafaiau in camere dichisite, cu paturi moi si oglinzi in care se vedeau din cap pana-n picioare. Sarmana fata era tare chinuita si nu indraznea sa se planga tatalui ei, care stia de frica nevestei.

Cand isi termina treaba, se cuibarea in cenusa, intr-un colt al vetrei, si din aceasta pricina o poreclisera "Cenusareasa".

Cu toate hainele sale ponosite, Cenusareasa era insutit mai frumoasa decat surorile ei, in ciuda vesmintelor lor bogate.

Intr-o buna zi, fiul regelui puse la cale o mare petrecere la care fura poftite toate fetele frumoase din imparatie ca si surorile Cenusaresei, vestite prin frumusetea lor. Cenusareasa calca pentru surorile ei, iar ele nu vorbeau decat de toaletele lor.

- Voi purta rochia de catifea rosie, spuse sora cea mare.

- Iar eu, fusta cea alba, mantia tesuta cu flori de aur si colanul de diamante, adauga mezina.

Surorile cerura parerea Cenusaresei, care le sfatui cum stia mai bine, ba chiar se oferi sa le aranjeze pieptanaturile. Astfel surorile incuvintara ca Cenusareasa sa le pieptane.

Ele o intrebara:

- Cenusareaso, ti-ar placea si tie sa mergi la bal?

- Vai, domnisoarelor, va bateti joc de mine? Acolo nu-i loc pentru una ca mine!

- Ai dreptate, lumea s-ar prapadi de ras, vazand-o pe Cenusareasa la bal.

Fata, care era buna la suflet, le ajuta la pieptanat pe cele doua surori, care nu mancasera timp de doua zile, rabdand de foame in fata oglinzii. In sfarsit, sosi si seara petrecerii. Surorile plecara si Cenusareasa le urmari cu privirea.

Cand le pierdu din ochi, se porni se verse lacrimi amare. Nasa fetei, vazand-o inlacrimata, o intreba:

- De ce plangi? Ce-i cu tine?

- As dori atat de mult... as dori atat de mult...

Cuvintele nu se mai auzeau printre suspine. Atunci, nasa ei, zana, o intreba:

- Nu-i asa ca ai vrea sa te duci la bal?

- Vai, da, spuse Cenusareasa si suspina din nou.

- Ei bine, daca vei fi ascultatoare, te voi ajuta sa te duci. Apoi spuse: Mergi in gradina, alege un dovleac si adu-mi-l.

Cenusareasa pleca sa-l caute.

Dupa un timp, aduse un dovleac de toata frumusetea. Zana il scobi, lasandu-i numai coaja. Apoi il atinse cu nuiaua fermecata si il prefacu intr-o caleasca aurita.

Se duse apoi la cursa de soareci, unde gasi sase soareci si, cu o atingere de nuia, ii prefacu, unul dupa altul, in sase armasari suri. Era un echipaj de toata frumusetea.

- Sa vad daca nu e vreun sobolan in capcana, spuse Cenusareasa, care cauta acum un vizitiu.

- Ai dreptate, raspunse nasa fetei, du-te si vezi.

Fata aduse cursa cu trei sobolani si unul fu pe data prefacut intr-un vizitiu cu mustata faloasa.

- Du-te in gradina si adu-mi sase soparle din cele pitite dupa stropitoare, mai spuse zana fetei.

Cenusareasa aduse cele sase soparle cerute, pe care nasa le transforma in sase lachei chipesi, care se urcara la spatele calestii.

Zana o antreba pe Cenusareasa:

- Ei bine! Esti gata sa mergi la bal! Esti multumita?
- Da, dar cum o sa ma duc cu straietele astea vechi si urate?

Zana le atinse cu nuiaua fermecata si pe data hainele ei se preschimbara in vesminte din aur si argint. Ii mai darui o pereche de conduri din sticla, cum nu se mai vazusera.

Cand le pierdu din ochi, se porni se verse lacrimi amare. Nasa fetei, vazand-o inlacrimata, o intreba:

- De ce plangi? Ce-i cu tine?
- As dori atat de mult... as dori atat de mult...

Cuvintele nu se mai auzeau printre suspine. Atunci, nasa ei, zana, o intreba:

- Nu-i asa ca ai vrea sa te duci la bal?
- Vai, da, spuse Cenusareasa si suspina din nou.
- Ei bine, daca vei fi ascultatoare, te voi ajuta sa te duci. Apoi spuse: Mergi in gradina, alege un dovleac si adu-mi-l.

Cenusareasa pleca sa-l caute.

Dupa un timp, aduse un dovleac de toata frumusetea. Zana il scobi, lasandu-i numai coaja. Apoi il atinse cu nuiaua fermecata si il prefacu intr-o caleasca aurita.

Se duse apoi la cursa de soareci, unde gasi sase soareci si, cu o atingere de nuia, ii prefacu, unul dupa altul, in sase armasari suri. Era un echipaj de toata frumusetea.

- Sa vad daca nu e vreun sobolan in capcana, spuse Cenusareasa, care cauta acum un vizitiu.
- Ai dreptate, raspunse nasa fetei, du-te si vezi.

Fata aduse cursa cu trei sobolani si unul fu pe data prefacut intr-un vizitiu cu mustata faloasa.

- Du-te in gradina si adu-mi sase soparle din cele pitite dupa stropitoare, mai spuse zana fetei.

Cenusareasa aduse cele sase soparle cerute, pe care nasa le transforma in sase lachei chipesi, care se urcara la spatele calestii.

Zana o antreba pe Cenusareasa:

- Ei bine! Esti gata sa mergi la bal! Esti multumita?
- Da, dar cum o sa ma duc cu straietele astea vechi si urate?

Zana le atinse cu nuiaua fermecata si pe data hainele ei se preschimbara in vesminte din aur si argint. Ii mai darui o pereche de conduri din sticla, cum nu se mai vazusera.

Cand auzi prima bataie a orologiului, de la miezul noptii, se ridica si fugi sprintena ca o caprioara.

Printul o urma, dar nu o prinse. In graba, se intampla sa-i cada un condur din sticla, pe care printul il culesc. Ajunse acasa fara caleasca, fara lachei, cu hainele ponosite si numai cu un condur in picior.

Cand surorile se intoarsera de la bal, Cenusareasa le iscodi:

- Ati vazut-o pe printesa cea frumoasa?

Acestea ii raspunsera:

- Printesa a disparut cum a batut miezul noptii si a lasat sa-i cada un condur de sticla, pe care printul l-a culesc si l-a privit tot restul petrecerii. E tare indragostit de printesa cea frumoasa, mai spusera surorile.

Cateva zile mai tarziu, fiul regelui dadu de stire ca va lua de sotie pe aceea careia i se va potrivi pantofiorul pe care il gasise.

Il incercara mai intai printesele, apoi ducesele si intreaga curte, dar in zadar. A fost adus apoi celor doua surori, care s-au straduit in fel si chip sa le intre piciorul in condur, dar nu au reusit.

Cenusareasa, care le privea, recunosc condurul si intreba:

- Pot si eu sa-l incerc?

Surorile se pusera pe ras, batandu-si joc de ea.

Cavalerul care adusese condurul o privi pe Cenusareasa cu luare-aminte si o gasi tare frumoasa.

- Am porunca sa incerce toate fetele condurul, spuse el si se aproprie cu pantofiorul de piciorul

Cenusaresei, pe care se potrivii fara nici o greutate

Si mare fu uimirea celor doua surori, cand Cenusareasa scoase dintr-un buzunar un al doilea conduc pe care-l puse in picior. In aceeași clipa sosi și nasa fetei. Ea atinse cu nuiua femeata zdrente

Cenusaresei, prefacandu-le intr-o mandre de strai.

De indata, cele doua surori o recunoscura si se aruncara la picioarele ei, cerandu-i iertare pentru toate relele pricinuite. Cenusareasa le ajuta sa se ridice spunandu-le:

- Va iert din toata inima si va rog sa ma iubiti vesnic.

Cenusareasa fu condusa la print, care a fost si mai impresionat de frumusetea ei. Putin timp dupa aceea, el o lua de sotie. Iar ea le primi pe cele doua surori ale sale la palat si le gasi drept soti doi curteni de neam.